

# V Brně jako v jiném světě. Jak chutná život za hranicemi vesnice

22.4.2025 - Kateřina Jaklová | Katedra mediálních studií a žurnalistiky

**„Můj první týden v Brně? Docela očistec,“ vzpomíná Veronika Jedličková, která studuje druhým rokem na veterinární univerzitě. Do Brna přišla z Pěčína, malé vesnici v podhůří Orlických hor. „V mé vesnici bydlí přibližně pět set obyvatel. V menších vesnicích, jako té naší, se většina obyvatel navzájem zná, a tudíž není problém požádat kohokoli o pomoc, když ji zrovna potřebuje. Většina lidí, co tu bydlí, se vídá na společenských akcích, které se tu konají.“ Klid a ticho, co u nich panují, má nejraději, je na to odmala zvyklá. Pokud chce jít na procházku do přírody, tak si může vybrat trasu tak, aby nepotkala jediného člověka. „Můj život před nastěhováním do Brna byl hezčí. V Brně si přijdu jako v úplně jiném světě, do kterého nezapadám,“ vypraví se smutným úsměvem Veronika. „Všude hrozně moc lidí, kteří se někam ženou, hodně aut, že se člověk bojí přecházet přes cestu. Všimla jsem si, že kvůli tomu, jak potkávám skoro stovky lidí denně, tak nemám potřebu potkávat další o víkendech.“ Má ale pocit, že lidé ve městě nejsou přátelští, na vesnici se na sebe všichni usmívají, za to ve městě jsou lidé nepřístupní.**

Z malé vesnice Šanov na Valašsku pochází Nela Cesarová. Ta se do Brna přestěhovala před třemi roky také kvůli studiu na vysoké škole. „Jsem z místa, kde autobusy jezdí tak jednou za hodinu, když se zadaří, a celá vesnice je obehnaná lesy. V Šanově, který má bezmála dva tisíce obyvatel, jsem denně potkala minimum z nich. Když jsem se přestěhovala do Brna, tak jsem měla pocit, že stejné množství lidí potkávám každou minutu. Pro někoho, kdo znal skoro každého souseda byl tohle docela šok. Všude byli lidi, ale já se stejně cítila hrozně sama,“ popisuje stěhování do velkého města Nela.

Anonymita velkého města naopak vyhovuje Elišce Šalomounové, studentce logopedie, která pochází z Rychnova nad Kněžnou, malého města na východě Čech. „Anonymita mi poměrně vyhovuje. Mám pocit, že na malém městě žiju pod drobnohledem. Že každý sleduje každý můj krok. Ale v Brně? Přesto, kolik je tu lidí, vlastně vůbec noho nezajímám. To byla pro mě velká změna.“ I tak byly její začátky ve velkém městě krušné. Odchodem z malého města a od nalajnovaného života přišla o dosavadní koníčky. „Životní styl se mi obrátil vzhůru nohama. Ze začátku mi chyběla pevná rutina. Měla jsem rozházený rozvrh a nevěděla jsem, jak vyplnit zbývající čas.“ Najít si něco nového v Brně, kde je všechno dražší a neznámé, pro ni bylo zprvu náročné. Měla pocit, že ztratila kus sebe.

To stejné zažila Andrea Kolbe, Eliščina kamarádka, která studuje Psychologii managementu a pochází ze stejného města, kde bývala profesionální lyžařka. Tomu se ale v Brně věnovat nemůže. „Z Rychnova jsem mohla dojíždět na tréninky a závody,“ vysvětluje Andrea. Jako sportovkyně měla pevně danou rutinu a tady o to všechno najednou přišla. „Nevěděla jsem, co se sebou. Najednou mě nikdo nevedl a všechno bylo jenom na mě.“ Nejvíce jí ale dalo zabrat dojíždění, jak vlakem do Brna, tak hromadnou dopravou po Brně. „Tohle bylo něco úplně nového. Ve svém rodném městě jsem nepřišla do styku ani s autobusy, bydlela jsem v centru města a měla jsem to 10 minut pěšky do školy.“ Po nastěhování do Brna si musela rychle osvojit schopnost dobrého plánování a poprvé si vyzkoušela, jaké to je být na hromadné dopravě závislý. „Na začátku studia jsem bydlela v Kohoutovicích, ty jsou trochu z ruky, takže jsem se to potřebovala naučit. Musela jsem každý den počítat se zpožděním tak půl hodiny. V prvním semestru se mi stalo, že když jsem přestupovala z autobusu na tramvaj, tak ta moje tramvaj prostě nejela. Já ale spěchala na svůj první seminář, věděla jsem že když budu čekat, tak to určitě nestihnou. Tak jsem vyrazila pěšky. To centrum jsem ale tolik neznala, tak jsem se v ulicích trochu zamotala a došla jsem na ten seminář úplně zpocená.“

První kontakt s hromadnou dopravou ve velkém městě byl problém pro Nelu. „Než jsem se naučila spoje tramvají které potřebuju z hlavy, tak jsem si první týdny dělala dost často neplánované výlety, protože jsem pokaždé nastoupila sice do správného čísla tramvaje, ale do opačného směru,“ směje se Nela. Také Veronika byla při první střetu s hromadnou dopravou celkem vystresovaná. „Kontakt s tramvajemi byl pro mě jako pro vesničana zděšením, nevěděla jsem ani jak si mám zaplatit jízdenku, když nebyly poblíž ty oranžové budky.“

Velkým překvapením bývá také nedostatek zeleně ve městě. „Do Šanova se vracím ráda na pár dní v měsíci a nejraději tam vyrazím na procházku do přírody. Můžu být sama se svými myšlenkami a nemusím potkat jediného člověka, když chci a něco takového se mi tady v té betonové džungli velkoměsta nestane,“ vypráví Nela. Také Andrea byla hodně zvyklá na klid a možnost každodenního útěku do lesů. „V Brně postrádám to ticho a přírodu. V Rychnově stále slyšíte zpívat ptáky a stačí udělat pár kroků a jste v lese.“

Kde ale má člověk to pravé doma? Přizpůsobit se rychlejšímu tempu velkoměsta nedokáže každý, a tak se může stát, že uvízne mezi dvěma světy. Eliška o sobě zjistila, že je holka z maloměsta. „V Brně bych zůstala maximálně do třiceti,“ přiznává. Veronika si na život ve městě těžko zvyká i teď po několika letech. „Doma je v mojí vesnici. Přestože v Brně trávím víc nocí v týdnu, mám pocit, že to nedokážu označit za svůj domov. Domů jezdím co nejčastěji to jde. Cítím se nejlépe mezi našimi zvířaty a lidmi, které znám a vím, že se na ně můžu spolehnout,“ říká Veronika. Za to Nela dokázala nechat vesnický život za sebou. „Pokaždé když řeknu, že pojedu domů, tak lidé často neví které „doma“ myslím.“ V Brně má ale už zařízený byt, ve kterém se cítí v bezpečí. „Přesto, že začátky byly krušné, teď vnímám Brno a svou jedna plus jedničku jako svůj domov.“

<https://stisk.online/a/SL9Na/v-brne-jako-v-jinem-svete-jak-chutna-zivot-za-hranicemi-vesnice>